

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' illa de Cuba

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA

PAGO DE SUSCRICCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA MALALTIA DE 'N BISMARCK.

«Tant hi vā 'l rey com lo papa, com aquell que no té capa.»

UN AVÍS.

NA vegada un senyor, mentres estava esperant al metge-director de un manicomi ab qui havia de tenir una conferència, se passejava ab lo cap baix posant un gran cuidado en no trepitjar les junturas de las llosas del pati.

Tot d' un plegat sent una mà que l' hi toca l' espalla. Se gira y 's troba davant d' un pensionista, de un boig que l' hi diu,

—Cuidado, mestre: miréu que aixis mateix, passejant de aquest modo, vaig comensar jo.

Recomanéu lo quènto al Sr. Moret, ministre de la Gobernació; creyém que 'n Sagasta l' hi faria un gran servei y l' prestaria al mateix temps a la causa liberal, si quan lo troba passejantse cavilant ab reformas arancelarias y tractats de comers ab Inglaterra, l' hi toqués l' espalla y l' hi diugués:

—Mestre, cuidado: aixis mateix vaig comensar a gastarme jo: aixis mateix vaig perdre la forsa, l' prestigi, l' aplòm y l' equilibri. Desde l' dia del tractat de comers ab França, ja no vaig fer res més de bò.»

Es una trista cosa que governs que 's diuhens liberals y que han transijit ab la monarquia, que fuis son capassos de transijit ab la constitució de 1876, que pasan dias y més dias sense plantejar una trista reforma política, s' inclinin de bonas a primeras a realisar de cop y volta, impremeditadas reformas económicas.

Basta la visita de una comissió qualsevol de un club libre cambista de Madrid, y 's falta temps per respondre:—No tinguin cuidado: jo reformaré 'ls arancels, jo faré l' tractat de comers ab Inglaterra...»

Per fer un tractat ruinós, per reformar los arancels en sentit libre-cambista sempre estan a punt. Que l' industriosa Catalunya n' ha de sufrir?... No hi fa res. Valen tant poch, representan tant poch las provincias catalanast...

Y no obstant, lo tractat de comers se realisa, s' fan las anunciadas reformas; pero aquesta Catalunya que no val res, que res representa, esmola y gasta als governs que contra d' ella procedeixen, uns cops ab la seva oposició formidable; altres vegades baix la fredor abrumadora del seu desprecí.

Aixis va gastarse la fusió.

Aixis també s' ha de gastar l' esquerra, si com es de teme, persisteixen los homes que ocupan lo govern, en las seves anunciadas quimeras libre-cambistas.

Perque Catalunya, la terra clàssica de la llibertat no pot consentir ni consentirà mai que en nom de la llibertat qu' ella adora, se l' hi prengui l' pà de les mans y se l' hi arrebati 'ls instruments de civilisació y de progrés, los instruments del treball honrat, simplement perque uns quants proteccionistes del extranger tinguin la pretensió de cumplir compromisos en mal hora contrets.

Catalunya farà sempre la guerra a aquests explotadors del pressupuesto, que prevalguts de l' indiferència y del enervament de una gran part de la nació que ni esma té per cuydarse de lo que més interessa als pobles moderns, los problemes econòmics, proclaiman ideias y aspiracions renyidas ab las verdaderas necessitats de la patria espanyola.

En aquest punt no pot haberhi transacció possible. Los governs que perjudican y ofenen a Catalunya, se suicidan.

Aquella mateixa fredor de una gran part d' Espanya que saben explotar per dir que la majoria dels espanyols es libre-cambista; aquella mateixa fredor los mata. Y quan cridan lo concurs de las aspiracions liberals, aquestas qu' estan concentradas principalment en los centres manufacturers, no responen sinó per dirlos:

—Farsants.... Y encare voléu que 'us ajudem? A vosa'tres que 'ns hēu tirat a la miseria, per enriquir als estrangers?

En aquest punt creyém interpretar lo sentiment de mils y mils treballadors, liberals y demòcratas tant com puguen serho ells, més qu' ells sens dupte. Liberals y demòcratas de cor que han vingut al mon per treballar y treballant volen morir, sense demanar aran mai una cullerada de sopa de las ollas del presupuesto.

¿Com es possible que 'ls governants qu' exerceixen la protecció, donant destinos a tots los amichs, no tinguin per aquesta massa obrera, liberal y demòcrata per convicció, ni una mirada de justícia?

¿Com se comprén la pretensió que tenen de que 'ls obrers espanyols, víctimas de una administració pública corrompuda y desgabellada, carregats de impos-

tos que no 'ls deixan respirar, havent d' exercir l' industria en las pitjors condicions imaginables, puguen batre cara a cara ab los productors de Inglaterra, una de las nacions més ben governadas, millor administradas y més ricas d' Europa y del mon ente?

Els diuhens que aixis la industria nacional se fa forta.

¡Valenta fortalesa la que adquireix lo pobre anyell, entregat sense defensa a las tirpias del lleó!

Nosaltres protestem, Catalunya protesta contra semblants intents.—«Vaja, las lamentacions de sempre! diuhens ells.

Cada tractat de comers ha sigut per Catalunya una sangria, y ells tenen la pretensió de que 'ns ho prenguem rhent. Ni dret tecíam a queixarnos. Hem de presentar lo bras ab la rialla als llabis y dient:—«Tinga, fassí 'ns l' obsequi de dessangrarnos.»

Està bè. No fan cas de las queixas, ni de las protestas, ni de las rahons: donchs sàpigam qu' hem arribat (com diuhens ells) al cabo de la calle, y que quan vinga l' hora sabréu apelar a las supremas energias.

Are ja estan avisats.

P. K.

•CARTAS CURTAS.

ORROR! ¡Terror! ¡Furor! Si no fos que jo sè molt bè que soch jo, creuria que soch un altre. Si senyor; no n' hi ha per ménos. ¡Pues no hi rebut aquesta senmana pocas ni gayres cartas de la flor y nata de Barcelona!

Per quí m' haurán pres? Es que 's figurau que...? Pero, no 'ns adelantém: me poso a copiar y vostés judicarán. Llegeixin.

«Sr. redactor de ... etc. Molt Sr. meu: ¿Se pot sapiguer per qui motiu los agents de la autoritat s' han tirat sobre la benemerita classe de lladres de rellotjes? ¿Es aquesta la manera de respectar una industria de las més lucrativas y descanadas?

Sembla mentida que en un país hont se parla tant de progrés s'ataqui d'aquest modo una professió que, gràcies a la iniciativa particular, havia pres un gran desarollo, proporcionant feyna a una infinitat de brasos... ó dits.

Pero no hi ha mal que duri cent anys. Dia vindrà en que resplandirà l' sol de la justicia y llavoras, jo l' hi prometo, no hem de deixar ni un rellotje tranquil, desde 'ls de sol hasta 'ls de ca la Ciutat y Pla de Palacio.

Queda de vosté... etc.»

Un altre carta: aquesta mira l' mateix assumptu baix un altre aspecte.

«Venerable senyor redactor... etc. Seguint la costüm que hi ha en aquest país d' agafar lo rabe per las fullas, s' ha dictat una sèrie de disposicions contra nosaltres, lladres de rellotjes, a fi d' evitar los robos d' aquestas joyas.

«No l' hi sembla a vosté que fora millor que 's prohibís a tothom lo portar rellotje, y aixis se conseguira l' mateix resultat sense haver de mortificar a ningú?

No comprehench perque, verbi gracia, vosté te l' dret de portarne y jo no haig de tenir lo dret de pèndreli.

Esperant que sometrà aquesta idea a la consideració del públich, m' ofereixo de vosté atent... etc.

Tercera carta.

«Molt senyor meu: Si vols mal a un gos digali qu' es rabiós. Alguns mal intencionats van comensar a fer corre la véu de que era convenient perseguir als lladres de pisos, y vel' hi aquí que a horas d' ara no podém forcejar un pany sense exposarnos a anar a la garjola.

Això, com comprenderà vosté, a més de perjudicarnos notablement, posa en un verdader conflicte als gacettilleros, reduintlos a la inacció. Perque, aném a veure. Suprimint las tres ó quatre dotzenotes de robos que 's verificaven diariament, ¿de quina classe de fets donarán compte en la gacetilla? ¿Ab qué oportirán las dues planas de crónica local? ¿No l' hi sembla a vosté que 'ls diaris perdrán lo seu gran atractiu, suprimint aquestas notícies de sensació acabadas ab lo no fueron habidos de costüm?

En la creencia de que 's revocarà un acort tant imprudent, me poso als peus de... etc.»

Un altre:

«Molt apreciable diarista: No sab lo que m' está passant? Qu' estich près ignominiosament pèl sol delecte d' haverme atrapat dalt d' un terrat recullint una

porció de roba, que no sè de qui devia ser. Ja ho vén. A nosaltres se 'ns tanca per un tres y no res, y 's deixa sueltos als que, com vosté, en tot lo sant dia no callan demandant llibertats, drets, torts y totas aquestas picardías.

Si no estiguès près, altres coses l' hi diria; pero ara no m' trobo d' humor y espero l' dia en que, recobrant la facultat de tornar a las andades, pugui expli-car-me ab més desahogo.

Lo que m' sab més greu es que m' han tancat en lo temps millor, ja que al hivern es quan la roba acostuma a tenir-se més estona al terrat.

Cregui que... etc., etc.»

Y vá la última.

Sr. D .. etc., etc.

Dispensim. Jo soch un pobre pare de familia ab més talent que fortuna. Gracias al meu inquieto, ab la brometa de la joya falsa ó dels cartutxos de perdigons, y fent de tant en tant algun rellotje, havia passat uns quants anys tranquilament. Ara no sè qui redimontri 'ns ha volgut mal. Lo cas es que m' han privat de exercir la meva industria, y aquí tè vosté un home de bè que 's vén pobre, perdut è impossibilitat de donar un tres de pà a la familia. Veyam; i com m' ho arreglo ara?

Disposi com vulgui de...etc.»

Prou.

Ja veuhem com estém.

Si no 'ns amenassa un diluvi, poch se 'n hi falta. Jo, per lo que pugui tronar, ja hi fet posar un parell de panys més a la porta y m' hi venut un rellotje que tenia.

Home previngut val per dos.

FANTASTICH.

Madrit han tornat a sortir aquells periodicals demagogos que treyan lo nas durant la revolució de Setembre, La Gorda y Los Descamisados, y que servian per fer la por als conservadors.

Uns quants conservadors tenen l' encarréch de redactarlos.

Y 'l resto tè l' encarréch d' espantarse. ¡Farsants!

¡Sabent l' obra del meu company Gumá Petons y pessichs?

Dochs ja s' ha acabat la primera edició. ¡Cá, si se 'n ha anat com pà beney!

Per consegüent n' hem fet un' altra; pero aquesta edició està ilustrada ab grabats de 'n Moliné, impresa en magnific paper y val dos ralets no més.

Are ja quedan avisats.

Diu la Iberia:

«Si tota la nació es republicana, si l' poble espanyol es republicana, vamos a véure ¿perqué no hi ha República?»

Resposta: donéu sufragi universal, suprimiu las trampas de la professió electoral, y la República vindrà en tren express.

O sinó, quan vulgan probarlo, sempre estém a punt.

De un article de 'n Mañé:

«Si cada hú dels que han figurat en política de trenta anys ensà guardès los uniformes que ha vestit, podria formar-se un museu molt curiós y variat, per ensenyansa de las generacions futuras.»

Effectivament. Pero la prenda del museo que crida més l' atenció seria l' gorro-frigi que portava don Joan Mañé y Flaqué, quan era jove.

Una de las pocas obras bonas de la actual situació ha sigut lo nombrament del Sr. Gil Maestre pèl càrrec de Gobernador civil de Barcelona.

Barcelona era una guarida de lladres y gent perduda.

La policia no veia res. Nosaltres en cambi veyam massa; pero de tant que veyam haviam de callar. ¡Quanta inmoraltat y quanta infamia!

Lo Sr. Gil Maestre es un funcionari inflexible, zelós, incansable. Sent jutje de Sant Bertran, va donar probas de una gran integritat y de un amor sagrat en lo cumpliment del seu deber.

En los pochs días que porta de mando ja ha demonstrat qui era. Conti. donchs, tant' digne funcionari ab l' apoyo decidit de LA CAMPANA DE GRACIA y de totas las personas honradas.

En Bismarck está malalt.

No tengan por que si no arriba a morirse, algú pagará las receptas de la malaltia.

Pero, qui sab. Potser aquesta vegada vā de serio.
Ha mort tanta gent!... Victor Manuel, Pio IX, Garibaldi
Es lo que diu la caricatura d' avuy.
Tant hi vā l' rey com lo papa, com aquell qui no té capa.

Suposa l' Brusi, que l' Espanya monárquica passarà pèl viaducte de l' esquerra, cargolant la bandera y anant á depositar la gloria y antigua bandera nacional y castissa, als peus de 'n Ruiz Zorrilla y d' en Grevy.

No està mal calculat.

A veure l' Brusi si després de tantas espifiadas, al últim arribarà á fe una carambola.

Avants de pujar l' actual govern, á Espanya apenas hi havia esquerrans.

Avuy n' hi ha més que bolets després de una bona pujia.

No es nou á Espanya veure con los partits se forman sobre las cimas del govern, com los núvols sobre las cimas de les muntanyes.

Per això aquests partits son nuvolosos, y á lo millor una ventada se 'ls ne porta.

S' ha acordat coneedir la crēu de San Fernando ab déu mil pessetas anuals al general Palacios.

¡Bravo! ¡Com que teniam déu mil pessetas y no sabíam en que gastarlas!...

La llei de matrimoni civil vā ser abolida per un decret. De manera que publicant un' altre decret, la llei tornaria á estar en vigor, més trempada que un jinjol.

Pero jo ja ho veig: com que l' govern no vol casarse, no està per matrimoni civil. Vulga Déu que no trobi l' divorci ab l' opinió.

Reflexió de un esquerrá que 'm sembla bastant lògica:

—A mí m' havian promés un estanch y no me l' donan. ¿Cóm voléu que l' govern compleixi ab lo pais, si comensa á no cumplir ab mi?

Publicats los retratos del tinent Cebrian y dels quatre sargentos fusellats en Santo Domingo de la Calzada, en lo número que vè donarém lo del cabó de Numanzia, condemnat á cadena perpetua.

LA VÉU DELS CORRESPONSALS.—Lo rector nou de Hospital de Llobregat s' ha inaugurat organisant una pelegrinació composta de xavals y noyas y algunas beatas, que ván recorre aquell terme cantant lo rosari. La liberal població de Hospital de Llobregat vā mirar aquest acte ab escàndol, perque lo millor seria que aquestes coses se fessen dintre de l' iglesia, sense necessitat de adelantar lo carnestoltes.

En lo poble de Lloà (Tarragona) ha mort lo simpàtic republicà D. Miquel Gibert. A son enterro vā assistir-hi gran concurrencia de tots los pobles de la comarca.

Lo rector de Porrera vā negarse á batejar á una criatura, á pretext de que 'ls padrius no havian anat á cumplir ab la parroquia. La criatura ha quedat per batejar y està bona y hermosa com un àngel. Potser si l' hi haguessen tirat la cullerada d' agua, hauria agafat un costipat.

A Manresa diumenge passat pelegrinació de baladres. Los l'anuts ván reunir-se en un camp inmediat al santuari de Juncadella, y al veure tanta llana 'ls núvols se cargolaren de riure deixant anar un xéfex, que may del mon se havian vist tants neos en remoll. Alguns ván estivar-se dintre de las pocas cases que hi ha per aquells voltants, dintre de les quals se sentian uns xiscles que .. vostès ne pensaran lo que vulgan. Al tornar á Manresa semblavan moixons mullats. Després de tot, un raig de pluja es molt bò per apagar certas ardencies.

REUNIÓ FAMILIAR.

Al voltant d' una taula cuberta de botellas mitj vuydas y gots, estan junts, en alegre tertúlia, varias mosses y varios senyors. Lo motiu de reunir-se, á la quènta, es perque alguna d' elles fa poch que ha pogut atrapar certa ganga, y obsequia als seus bons amigots. Tot es bullia, y brometa y xibarri; tot son rostres vermells y alegríos; l' un fest-ja á la protagonista, l' altre vuyda las copas d' un glop. La fulana, que 's diu donya Esquerra, sentint ja del vinet los vapors, imitant los estils dels flamencos, palmoteja y repica 'ls talons. —No sabéu, ciutadans,—diu alsantse,— lo que hauriám de fer? Cantar tots, cadascú una cansò improvisada, y després, tot ballant, toca 'l dos. —Acceptai! crida un' altra minyona. —Jo no canto, murmura un senyò. —Donchs que canti qui vuigui,—contesta donya Esquerra, apurant lo seu got. Y adoptant la graciosa postura

de las majas que cantan calò, la senyora s' aparta una mica y comensa l' adjunta cansò:
Requetxéch, jo soch la Esquerra, minyoneta de pochs anys: requetxéch jo hi dat la bola á en Sagasta y als companys.
No es estrany que sent tan jove haji fet ja tot això, pues lo meu bon oncle Martos sempre 'm diu lo que m' es bò.

Requetxéch, que viva l' oncle que m' ensenya l' que baig de fè; requetxéch, si ell m' aconsella sempre tot m' anirà bò.
Tothom riu clamant á la Esquerra, que ha cantat com un ver rossinyol, fent uns gestos farsits de sandunga y gronant dolsament lo seu eos.
—Qui canta ara? pregunta la guapa, dirigint la mirada al entorn, y l' grau Martos, que seu aprop d' ella, fa una senya y sonrient crida:—Jo!— Y probant d' estirarse 'ls bigotis, que no 's veuen en palla ni en pols, don Cristina s' aireca ab donayre y 'ls etjeja 'ls següents quatre mots:

Requetxéch, jo soch en Martos, de la Esquerra oncle carnal: requetxéch, tinch la batuta de la orquesta nacional.
Sol estich dintre la sombra, y com que 'm convè, no 'm moch; jo no tinch pels á la barba, pero en lo clatell tampoc.

Requetxéch, si la República secunda tots los meus plans, requetxéch, ó molt m' enganyo ó hem de fer coses molts grans.— Una salva de crits y d' aplausos reb en pago l' astut cantador. y la nena que ha estat aludida canta al punt, aixecantse del lloch:

Jo, senyors, soch la República, (suprimit lo requetxéch), y no mès per simpatia hi volgut venir á aquest tech.

Lo senyor Cristina Martos m' ha parlat de secundar; jo secundo l' que m' agrada, lo demés per mí no fa.

Si la interessant Esquerra sab cumplir tot lo que ha dit, tindrà tot lo meu apoyo; si no ho compleix, bona nit.—

Las palmades ressonan; las copas continúan vuydantse al vapor; com mès va, mès aumenta la gresca que i' umina 'l semblant de tothom. Donya Esquerra, ab las galatas encoses, vol encara cantar mès cançons; pero 'ls altres no estan per romances, declarant que ja s' ha cantat prou. Llavors tots vuydan l' última copa y agafant los abrichs y 'ls tarots, no tenint ja res mès que contarse, se acordó levantar la sessió.

C. GUMÀ.

o minstre de la Guerra ha pui bltea una circular.

Resúmen de la mateixa: molta retòrica y poca sustancia.

Lo minstre de Marina tracta també d' expedir una circular.

Lo minstre de la Gobernació, idem de lienzo.

Tot son circulars... no poden sortir de un circol vi-

ciós.

Y pensar que l' pais es tant poch amich del circol!

Perque Espanya, sobre tot, es partidaria del triàngul.

Lo nou ministeri sembla qu' està á las ordres de D. Cristina. No 's mou una figura qu' ell no estiri la corda.

¡Me caso en Cristina!

Al ménos si no 'ns donan llibertats, nos donarán funcions de putxineli.

Un telégrama:

«Ha resultat falso el rumor de la dimision de don Pedro Antonio Torres.»

Ja tenia jo molt. Las fusions moren; pero 'ls empleats fusionistes no dimiteixen.

Son com lo soldat rús del quènto. Encare que se l' hi clavi un tiro 's queda dret: per ferlo caure se l' hi ha de donar una empenta.

Los ministres cada dia 's reuneixen; pero fins are no han fet res enterament.

Diu que 's reuneixen per cambiar las sèvas impressions.

A la quènta fà de impressors y de cambistas... De tot ménos de ministre.

Los esquerrans que 's queixaven de la calma de 'n Sagasta, are quan se 'ls dona pressa, responen:

«Lo govern se proposa fer moltes coses, cumplir tots los seus compromisos; pero necessita temps.»

La mateixa tendència, los mateixos aplassaments, la mateixa mandra.

Jo crech que las poltronas dels ministeris s' han canviat ab llits y ab catres. Tots s' hi ajuehen.

El *Trovatore* es un periódich de teatros que 's publica á Paris. En un d'ss s'eu's últims números hi vaig véure un dibuix que representava un quartó de tipus.

Dues artistas sostenen lo següent diálech:

—M' han fet proposicions per anar á Madrid á cantar; pero francament, temo que no 'm rebin bò.

—Tonta, no tinguis cuidado. ¡Vols ser rebuda ab entusiasme? Procura que de primer aqui á Paris te xiulin.

Y aquells joves republicans, que ván neixe á Madrid cosa de dos anys endarrera, més republicans mil vegadas que nosaltres, que ho hem sigut tota la vida?

Miréulos: avuy embrassan totas las antesalias, anant en busca de destinos.

Ahir volian tragarse l' mon.

Avuy se tragarian cent pressupuestos.

Pero com que l' esquerra es trunfo, als conservadors ja no 'ls falta sinó un caball del mateix coil per cantar las quaranta.

Un periódich conservador publica un article titolat «*El rey de la izquierda*.»

Y com que l' esquerra es trunfo, als conservadors ja no 'ls falta sinó un caball del mateix coil per cantar las quaranta.

En Moret vol crear quatre prefecturas per donarlas á quatre persones de gran talla.

Sr. Moret, ja l' hi s'è un prefecte: en Rapp, aquell baix que vā venir l' any passat ab en Massini.

No 'm negarà vosté qu' es un home de molta talla.

Un projecte del govern: dividir la legislatura en dos parts.

Primera part: reformas administrativas, econòmicas y militars.

Segona part: reformas políticas.

Un comentari del *Globe*: «Nunca segundas partes fueron buenas.»

Alguns anys atrás en Posada Herrera encarantse ab en Sagasta en plé Congrés, l' hi deya:

—«Sois héroes de barricada y nada más.»

Encare no fà un més que en Sagasta treballava perque en Posada Herrera organisés ministeri. De modo que en plé Congrés, aixis que torni á obrir-se, podrà dirigirli la mateixa frase, sense canviar més que una lletra.

—«Sois héroes de barricada y nada más.»

Entre esquerrans:

—Estich més cremat que un cabó de realistes. Vejam gen qué 's coneix que hajen pujat los nostres. Demaném empleos y no n' hi bá. Això es cremador.

—Pero, home, tingas calma, y deixa que l' govern de primer compleixi l' seu programa.

—Programa... programa. ¡Gamàndulas!

—Y donchs que vols?

—Un menú.

Entre 'ls comissionats que ván anar á Madrid á demanar turró no se sentia sino lo següent:

—Aquests ministres tots son iguals: de la mateixa manera 'ns tractava en Romero Robledo, en Venancio Gonzalez y en Pio Gullon.

Això prova que 'ls caciques son molt conseqüents.

Sempre han sigut partidaris del que mana.

Los socios del cassino esquerrá de la calle del Lobo de Madrid no demanan drets ni torts, ni llibertats, ni prerrogatives democràtiques.

No demanan sino que 's derogui la llei d' empleats.

Honran lo carrer de casa sèva, forman una llopatxa y demanan carn.

Llegeixo:

«El ministro de Fomento tuvo ayer que guardar cama fuertemente molestado por una afecion á la boca.»

Amigo «por la boca muere el pez.»

En Posada Herrera al sortir de la Presidencia del Consell d' Estat:

—Si 'ls peixos poguessen parlar, no expressarian,

al sortir del aygua, major sentiment que l' que tinch jo al separarme de vosaltres.

D. Joseph s' ha comparat ab un peix. Per lo tant déu estar molt escamat. Y com que s' troba en séch, ja no podrà nadar entre dugas ayguas.

Y lo més trist de tot es que potser morirà fregit.

Sis dias després de haverse declarat republicà, lo jove diputat Canalejas y Mendez, nombrat subsecretari de la presidència, anava á Palacio á oferir sos respectes al rey.

¡Alerta! que qui ha tingut tant pochs respectes ab la república...

Lo general Serrano, jefe de la batalla de Alcolea, ha ofert sos respectes á la reyna Isabel.

Lo general Lopez Dominguez, que en la batalla de Alcolea manava l' artilleria també ha ofert sos respectes á la reyna Isabel.

Una cantarella:

Lo meu nuvi té un caràcter
que se sembla al dels gitans,
tant aviat me fa caricias
com lo murri 'm dona pa'o.

Una pregunta de la Nova Aliansa de Valencia:

—Ay, ay ¿qué per ventura ha sigut nombrada España coronela de hulanos?

Resposta: De hulanos no; pero respecte á coronela, ja fa temps que la tenen per tal. Coronela d' estable, coronela de diligència, magre, mal menjada que ja casi no pot dir faba.

Y á pesar de tot la fan tirar, y 'ls majorals de la diligència, atracantla de xurriacades diuhen:

—Arri! coronela!

En un judici oral es cridada á declarar la criada del acusat.

Lo president: —Jura dir la veritat en tot quant sápigas y se l' hi pregunti.

La criada: —Sí pare.

—Vamos, donchs, diga lo que sab

—Lo que sé... Sè escombrar y fer dissapte, guisar, rentar y passar bugada... Vel' hi aquí.

Lo tribunal encare riu.

Un senyor que no té fills, un dia que surt á passejar en companyia de un seu nebó, l' accompanya al cementiri per ensenyarli un panteón que s' ha fet construir.

—Alsa amigo, y quina torreta més maca.

—T' agrada?

—Jo ho crech que m' agrada. Y digui, ¿quin dia s' hi traslada?

Un aficionat á un amich seu:

—Tu, Pauhet, dissapte faig lo meu benefici: A veure que 'm regalas.

—Això depèn de la funció que hajas escullit. ¡Quina funció fas?

—Los perros del Monte de San Bernardo.

—¡Ah! està bè. Llavors conta ab un bossal.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. KARADA.—*Mal-gas-ta.*

2. ANAGRAMA.—*Boca, Coba, Baco.*

3. CONVERSA.—*Nieves.*

4. ROMBO.—
S
M E S
S E L L A T
S A L
T

5. GEROGLIFICH.—*Per bona vèu de baix Uetam.*

Han endavinat totes cinch solucions los ciutadans Campaner de LA CAMPANA DE GRACIA. Un de Nuria y Palirochs; 4, Ressalao Català y Pau Verdulaga; 3, Nofra y Marieta y Un bon xicot y 2 no més Resquias.

XARADA.

Que agafa l' peix es segú
l' hu.

May té l' home valerós

dos.

Adorno per la dona es

tres.

Crech que ja m' haurás comprés
y mes si t' dich lo següent:
que guardan un element
molts cops los hu-dos y tres.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Tanta gracia 'm féu, Pasqual,
la total que vā cantá
tot ballantne una total
la filla gran de 'n Marsá,
que ahir l' hi vaig regalá
un total del Principal.

DOS LIBERALES.

TRENCA-CLOSCAS.

FLACA.

Combinar aquestes lletras de manera que formin le nom de un poble de Catalunya.

M. S. B.

CONVERSA.

—Cap ahont vas Lluís?
—A Bèlgica.
—Y ab quí hi vas?
—Ab la ... Pero entre tots dos ho havèm dit.

ANASTASI NEULAS.

GEROGLIFICH.

P er P

ITI

L

0000

PIT

III

S

:

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse, "ls ciutadans Aguilera, Eudalt Sala Tomás, Pala, J. M. F. de Petits, Simon de Sedrual, Ramon Romanisquis, J. Forgeron Cherchais.

Las que s' anomenan no 'ns serveixen, com y tampoco lo que 'ns envian los ciutadans Resquisas, Paperada, A. Arus, Un campaner de la Campana de Gracia, J. Bosul y Juli

Ciutada Nyit de la Bepa Roj: Insertarem la poesia.—Pepet del Carril: Prefeririam que 'ns envies alguna cosa mes curta y granada.

—Juli: La poesia La dida va bè.—F. Anet: Insertarem una mudanca.

—Nofre y Marieta: idem Anagrama, logogrifa y rombo.—Un fradelenc: Idem dos geroglífichs.—R. Ramon: Idem conversa.—Ramon Romanisquis: La poesia va bastant bè: lo quènto en vell lo demés hi anira.—Simon de Sedrual: Insertarem varis casas.—M. Bocanegra: No tinga preocupacions: no tenim cap mala voluntat contra ningú dels que 'ns favoreixen ab sos treballs. Fem lo que podem y ab lo de vosté farém tambe lo que podem.—V. D: Gracias per l' envio.—Joan Vilaseca: Idem.—Llantias: La primera y tercera no valen: la segona arreglada podra anar.—Verbi-Gracia: Publicarem lo que 'ns envia.—Eudalt Sala: Id.—J. M. F. de Petits: Insertarem lo rombo.—Tuyetas de cal Tibant: En lo quènto hi ha bonas condicions; pero no acaba de feros lo pés: l' idea es molt vulgar y 's prevéu desde l' principi.—J. Forgeron et Cherchais: Insertarem trencacloscas.—Aguileta: Aprofitarem sinònima, mudansa y dos geroglífichs.—Un bon xicot: Id. varis casas.—Un Catalanista: Id. id.—Frederich Olivé: Lo cant del casaf es l' únic que 'ns agrada; pero per l' Almanach resulta massa llarg.—Nofre y Marieta: Insertarem anagrama.—Dos Liberals: Id. mudansa y quadrat.—Mister Jhonson: Vá bastant bè; pero preferirian treballs humorístichs.—Nasde punta inglesa: Hi anira algun geroglífich.—J. Reig V.: De lo que 'ns remet hi ha molt aprofitable.—Un boïlit: Insertarem l' anagrama.—Un tonto: Id. conversa.—Un suscriptor (Valls): No rebèm lo periódich a que s'á referencia, ni sabem hont trobarlo.—Ciutadans P. C. (Hospital), J. D. B. (Porrera) y M. de B. (Manresa): Gracias per las hospitalitzacions.

PETONS Y PESSICHS.

COLECCIÓN DE POESIAS SATÍRICAS Y FESTIVAS.

per C. GUMA.

Obra dedicada als lectors de *La Campana de Gracia*.

Segona edició ilustrada per M. Moliné.

Forma un elegant tomo d' 48 planas en quart, esmeradament imprès sobre paper superior.

Preu: DOS RALS.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals llibreries.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatre 21 y 23.

QUESTIÓ D' EMPLEOS.

Los fusionistas han caygut del poder, si; pero fuman.

Los esquerrans han pujat al poder, si, pero escupan.